

A Zöld Agenda embertelensége

E honlapon megjelenő összeállításaimat egy szakmai körnek közvetlenül is postázom, amelyekhez bevezető gondolatokat is fűzök. A legutóbbi íráshoz (Zöldek klánja) a következő sorokat láttam szükségesnek megfogalmazni:

Miért van az, ahol a ZÖLDEK el kezdenek szervezkedni, pláne, ahol hatalomhoz jutnak, ott mindenütt és mindenkor csak tagadás, károkozás, rombolás, pusztítás, társadalmi bomlasztás és kártékony eszmék jelennek meg. Mostanra már háborús uszítókká is váltak. Szemben a természet- és környezetvédőkkel, akik pozitív célok elérése érdekében tevékenykednek. Tűz és víz. A manipuláció olyan mértékben sikeres, hogy az emberek többségében összemosódik a két „mozgalom”. Pedig az egyiket ideológia és a pénz, a másikat a nemes önzetlen szándék mozgatja. Lassan az emberek kezdik ezt felismerni. „A feszültség nő és sűrűsödik”, ahogy Csengey Dénes a változás előérzeteként megírta.

Erről is szól az összeállítás.”

Ígértük, hogy a zöldek tevékenységének következményeire még visszatérünk. Íme, **Joel Kotkin** cikkének segítségével:¹

Postázta: [Chris Frey](#) | 2023. április 30. | [Energia](#) | [0](#) |

Kép: S. Hofschlaeger / pixelio.de

¹ Joel Kotkin: Die Unmenschlichkeit der Grünen Agenda. EIKE. 30. Apr. 2023.

A „fenntarthatósági” rezsim a világ elszegényedéséhez vezet.

Joel Kotkin

„Az ember minden dolog mértéke” – írta több mint 2500 évvel ezelőtt Protagorasz görög filozófus. Sajnos a mai elit nem így látja.

Az elmúlt években a "fenntarthatóság" szó túlzásba vitt használata egy olyan narratívát támogat, amelyben az emberi szükségletek és törekvések háttérbe szorulnak, és a „Net Zero” szén-dioxid kibocsátás elérésére, ill. a "degrowth" zöld takarékosságra szólít fel. A hanyatló Nyugat uralkodó osztályai eltökéltek abban, hogy polgártársaik elszegényítésével mentik meg a bolygót. Menetrendjük a következő 30 évben várhatóan évi 6 billió dollárba fog kerülni a világnak. Ezalatt hatalmas zöld támogatásokat fognak élvezni, és reneszánsz uralkodóként fognak élni.

Az Enemies of Progress (A haladás ellenségei) című könyvében **Austin Williams** rámutat arra, hogy a "fenntarthatósági mantra" azon a feltételezésen alapul, hogy "az emberiség a bolygó legnagyobb problémája", nem pedig "egy jobb jövő megteremtője". Valójában sok klímatudós és zöld aktivista azt tekinti elsődleges prioritásnak, hogy kevesebb ember éljen a bolygón. Programjuk nemcsak kevesebb embert és kevesebb családot követel, hanem a tömegek fogyasztásának csökkentését is. Elvárják, hogy egyre kisebb lakásokban éljünk, kevésbé legyünk mobilak, és egyre drágábban viseljük el a fűtést és a légkondicionálást. Ezek a prioritások egy olyan szabályozási bürokráciában tükröződnek, amely, ha nem Istenre hivatkozik, akkor [Gaia és a szent tudomány jobb kezeként működik](#).

Fel kell tennünk a kérdést magunknak: fenntarthatóság, de kinek? **Janet Yellen** amerikai pénzügyminiszter a közelmúltban kijelentette, hogy osztálya a klímaváltozást "korunk legnagyobb gazdasági lehetőségének" tekinti. Természetesen ugyanazok a Wall Street-i befektetők, technológiai oligarchák és az örökösök számára, akik a klímaaktivisták kampányait finanszírozzák. Sok-sok arany van „zöldben”. Egyre jobban irányítják a médiát is. A Rockefellerek, a Standard Oil vagy az örökösök és más rendkívül gazdag zöldek jelenleg olyan médiumok klímariportereit finanszírozzák, mint az Associated Press és a National Public Radio.

Az új **fenntarthatósági rendszerben** a szupergazdagok profitálnak belőle, de a többség nem. A legkirívóbb példa vitathatatlanul az elektromos járművek kényszerű átvétele, amely máris hozzájárult ahhoz, hogy a Tesla vezérigazgatója, Elon Musk a világ második leggazdagabb emberévé válhatott. Miközben az alacsony károsanyag-kibocsátású járművek terén javulás tapasztalható, a fogyasztókat mégis arra kényszerítik, hogy olyan technológiát alkalmazzanak, amely nyilvánvaló műszaki [problémákkal](#) küzd, továbbra is sokkal [drágább](#), mint a belső égésű motorok, és a már küszöbön álló áramkimaradásokkal fenyegetett villamos hálózattól függ. Amint kiderült, a zöldek nem várják el, hogy a hétköznapi emberek autóikat elektromos járművekkel váltsák fel. Nem! Az embereket arra ösztönzik, hogy utazzanak tömegközlekedéssel, gyalogoljanak vagy kerékpározzanak.

Az elektromos autókra való átállás természetesen nem a nyugati dolgozók és középosztályok nyereménye. Ám óriási áldás Kína számára, amely jelentős előnnyel rendelkezik az akkumulátorok gyártása és a ritkaföldfémek kitermelése területén, amelyek nélkülözhetetlenek az elektromos autók gyártásához, és kulcsszerepet játszanak a szélturbinák és a napelemek gyártásában is. A Warren Buffett által támogatott kínai [BYD](#) vállalat a világ

vezető elektromos járműgyártójává nőtte ki magát, és nagy exportambíciókkal rendelkezik. Eközben az amerikai elektromos járművekké foglalkozó cégek a termelési és ellátási lánc problémáival küszködnek, részben amiatt, hogy a Zöld Párt ellenzi a ritkaföldfémek hazai bányászatát. Még a Tesla is arra számít, hogy jövőbeli növekedésének nagy része kínai gyáraiból származik majd.

A főleg kínai alkatrészekből álló autók építése következményekkel jár a nyugati országokban dolgozó munkavállalókra nézve. Németország egykor autógyártó óriás volt, de a becslések szerint 2030-ra 400 000 autógyári munkahely szűnik meg. [A McKinsey](#) szerint az amerikai feldolgozóipari munkahelyek akár 30 százaléka is megszűnhet. Mert ha a kulcsfontosságú alkatrészeket máshol gyártják, sokkal kevesebb munkaerőre van szükség az Egyesült Államokban és Európában. Nem meglepő, hogy egyes európai [politikusok](#), tartva a nép visszhangjától, le akarják lassítani az elektromos autók fejlesztését.

Ez a dinamika az egész fenntarthatósági menetrendben tükröződik. A nyugati energiaköltségek emelkedése jelentősen hozzájárult ahhoz, hogy Kína piaci részesedését az ipari exportban körülbelül az Egyesült Államok, Németország és Japán szintjére növelje. Az amerikai ipar a közelmúltban, a járvány óta [a legalacsonyabb szintjére zuhant](#). A Nyugat szén-dioxid-kibocsátás elleni keresztes hadjárata azt valószínűsíti, hogy a munkahelyek – akár „zöldek”, akár nem – Kínába kerülnek, amely már most is több üvegházhatású gázt bocsát ki, mint a magas jövedelmű világ többi része együttvéve. Mindeközben a kínai vezetés megpróbál [alkalmazkodni](#) az éghajlatváltozáshoz, anélkül, hogy aláásná gazdasági növekedését azzal, hogy elképzelhetetlen nettó nulla célokat követne.

Itt egyértelműen a társadalmi osztályok közötti érdekekről szóló következményekről van szó. A kaliforniai szabályozó hatóságok a közelmúltban elismerték, hogy az állam szigorú éghajlati törvényei segítik a gazdagokat, de ártanak a szegényeknek. Ezek a törvények aránytalanul nagy hatással vannak az etnikai kisebbségekhez tartozó polgárookra is, létrehozva azt, amit [Jennifer Hernandez](#) ügyvéd "zöld Jim Crow"-nak nevezett. Ahogy Kína egyre kifinomultabb technológiai és ipari növekedését az amerikai kockázati tőkések és a Wall Street boldogan finanszírozza, úgy csökken a nyugati középosztály életszínvonala. Európa egy évtizednyi stagnálást élt át, és az amerikaiak várható élethossza a közelmúltban, békeidőben először csökkent. [A Deutsche Bankhoz tartozó Eric Heymann](#) szerint az egyetlen módja annak, hogy 2050-re elérjük a nettó nulla szén-dioxid kibocsátás, ha befagyasztjuk a jövőbeli gazdasági növekedést, ami katasztrofális hatással lehet a munkásosztály és a középosztály életszínvonalára.

...

A többség által várt felfelé irányuló mobilitás helyett a nyugati munkavállalók nagy része most azzal szembesül, hogy vagy szociális támogatásból él, vagy alacsony fizetésért dolgozik. Ma az amerikai munkavállalók közel fele [alacsony bérért dolgozik](#), és a jövő még rosszabbnak tűnik. Az elmúlt hónapokban létrehozott összes munkahely csaknem [kétharmada](#) az alacsony fizetésű szolgáltató iparágakban keletkezett. Nagy-Britanniában is ez a helyzet. Az elmúlt évtizedekben sok olyan munkahely szűnt meg, amelyek egykor egész családokat tartottak fenn. Egy brit [jelentés](#) szerint az egyéni vállalkozás vagy mellékfoglalkozás vállalása nem biztosítja az elfogadhatóan kényelmes életvitelt. A szegénység és az élelmiszerhiány már most is növekszik. Ennek eredményeképpen az Egyesült Államokban és máshol is a szülők többsége kételkedik abban, hogy gyermekeiknek jobb lesz, mint az ő generációjuknak, miközben az intézményeinkbe vetett bizalom minden idők legalacsonyabb szintjére zuhant.

Az [olyan újságok történetmesélői](#), mint a New York Times, meggyőzték magukat arról, hogy a jólétre az éghajlatváltozás jelenti a legnagyobb veszélyt. Sok hétköznapi embert azonban sokkal jobban aggaszt az éghajlat-politika közvetlen hatása, mint a túlfűtött bolygó közép- vagy hosszú távú kilátásai. A nettó nulla célkitűzéssel szembeni ellenkezést először [2018-ban a francia Gilet Jaunes mozgalom](#) fejezte ki, amelynek heti tiltakozásait kezdetben a zöldségtermesztők váltották ki. Az elmúlt években hasonló tiltakozások következtek be a holland és más európai [gazdálkodók részéről](#), akik dühösek a termés hozamukat csökkentő műtrágyák korlátozása miatt. Ezek a tiltakozások számos országban, különösen Olaszországban, Svédországban és Franciaországban [a populizmust fokozták](#). Még Berlinben, a szuperlatívuszok hazájában sem sikerült kellő támogatást elnyerni a szigorúbb kibocsátási célokról nemrégiben tartott népszavazás során.

Ez egy újkori **osztályharc**, amely a zöld retorika fátyla mögött folyik. A pénzügyi, technológiai és nonprofit szervezetek elitje a hétköznapi emberek nagyobb számú, de kevésbé jó kapcsolatokkal rendelkező csoportjaival néz szembe. Ezek közül sokan élelmiszerek és alapvető szükségleti cikkek előállításával vagy ezek szállításával keresik kenyerüket. A gyári munkások, teherautó-sofőrök és gazdálkodók, akiket [a hatalmas zöld szabályozások jobban](#) érintenek, egészen másképp értelmezik a fenntarthatóságot, mint a városi vállalati elitek és lelkes alkalmazottaik. A francia gilets jaunes tüntetők dióhéjban így fogalmaztak: „Az elit aggódik a világvége miatt. Mi a hónap vége miatt aggódunk.”

Ruy Teixeira veterán demokrata elemző szerint ez az eltérés az Egyesült Államokban is fennáll. A fosszilis tüzelőanyagok felszámolására tett kísérletek természetesen izgatják az embereket San Franciscóban, de egészen másként látják a veszélyt Bakersfieldben, Kalifornia olajiparának központjában, vagy Texasban, ahol akár egymillió jól fizető munkahely is megszűnhet. A Kereskedelmi Kamara jelentése szerint a fracking (reperesztéses palagáz és palaolaj kitermelés) teljes országos betiltása - amelyet a zöldek széles körben támogatnak - összesen 14 millió munkahely megszűnését jelentené, ami jóval több, mint a 2007-2009-es nagy recesszióban elveszített nyolcmillió munkahely.

Nem csoda, hogy a dolgozók nem lelkesednek a zöld átállásért. [Egy új monmouthi közvélemény-kutatás](#) szerint mindössze 1 százalékuk tekinti az éghajlatváltozást a legfőbb problémának. Egy új [Gallup közvélemény-kutatás](#) szerint a munkásosztálybeli válaszadók mindössze 2 százaléka nyilatkozott úgy, hogy jelenleg van elektromos járműve, és csak 9 százalékuk „fontolgtja komolyan”, hogy ilyen járművet vásároljon.

Ezek a nyugati aggodalmak semmik ahhoz képest, hogy a fenntarthatósági menetrend milyen hatással lehet a **fejlődő országokra**. A fejlődő világban körülbelül 3,5 milliárd ember nem fér hozzá megbízhatóan az elektromos áramhoz. Sokkal sebezhetőbbek a magas energia- és élelmiszerárakkal szemben, mint mi. Az olyan országokban, mint a szubszaharai Afrika, az új mezőgazdasági technológiákkal, a fosszilis tüzelőanyagokkal és a nukleáris energiával szembeni zöld intelmek aláássák az égetően szükséges új jólét és munkahelyteremtés reményét. Nem csoda, hogy ezek az országok egyre inkább figyelmen kívül hagyják a Nyugatot, és inkább Kínára tekintenek, amely segít a fejlődő országoknak új fosszilis tüzelőanyag-, víz- és atomerőművek építésében. Mindez sok nyugati zöld szemében szálka. Tovább rontja a helyzetet, hogy az EU már fontolgtja az importra kivetett szén-dioxid-adót, ami elzárhatja a fejlődő országokat a globális piacok maradékától.

Még kritikusabb lehet a fenntarthatósági mantrának az élelmiszertermelésre gyakorolt hatása, különösen a szubszaharai Afrikában, amely az [ENSZ projektjei szerint](#) a következő három

évtizedben a világ népességnövekedésének legnagyobb részét fogja okozni. Ezeknek az országoknak több élelmiszertermelésre van szükségük, akár belföldön, akár olyan gazdag országokból, mint az Egyesült Államok, Hollandia, Kanada, Ausztrália és Franciaország. Nagyon jól tudjuk, mi történt, amikor Sri Lanka [elfogadta a fenntarthatósági menetrendet](#). Ez Sri Lanka mezőgazdasági ágazatának összeomlásához és a kormány erőszakos megdöntéséhez vezetett.

Át kell gondolnunk a fenntarthatósági menetrendet. A környezet védelme nem mehet a munkahelyek és a növekedés rovására. Segítenünk kell a fejlődő országokat egy virágzóbb jövő elérésében is. Ez azt jelenti, hogy finanszíroznunk kell életképes technológiákat – a gáz-, nukleáris és vízenergia hasznosításában –, amelyek képesek biztosítani a gazdasági fejlődés szempontjából oly fontos megbízható energiát. Hiába javasolunk olyan programokat, amelyek még tovább szegényítik a szegényeket.

Ha nem foglalkoznak az embereknek a zöld menetrenddel kapcsolatos aggodalmaival, akkor szinte biztos, hogy megpróbálják majd megzavarni az állítólagos felvilágosult elitünk legjobb terveit. Ahogy Protagorasz mondta, végső soron még mindig az emberek a mércéje annak, hogy mi történik a világban - akár tetszik ez a bennfenteseknek, akár nem.

[Joel Kotkin](#) rovatvezető, a Chapman Egyetem városi jövővel foglalkozó elnöki munkatársa és az Urban Reform Institute ügyvezető igazgatója. Most jelent meg legújabb könyve, [a The Coming of Neo-Feudalism](#) címmel.

Link: https://www.spiked-online.com/2023/04/24/the-inhumanity-of-the-green-agenda/?mc_cid=12cc13de89&mc_eid=08ba9a1dfb

Christian Freuer fordította az EIKE számára

* * *

Érdekes megfigyelni, hogy minél zöldebb egy ország, pontosabban az elitje és a kormánya, most annál inkább háború- és szankciópárti is. Nem csoda, hiszen az ukrajnai háború közös gyökerű a migránspolitikával, a klímavédelemmel, a klíma- és energiapolitikával.

A szerző enyhén úgy fogalmaz: „Át kell gondolnunk a fenntarthatósági menetrendet.” Nem! Ez kevés. Meg kell szüntetni, gyökerestől kell kiirtani, mert, amint a cikkből kiderül ez sem más, mint az érdekvezérelt pusztító ideológiák része.

(Petz Ernő, 2023. 05. 05.)